

Μακεδονικά

Τόμ. 25, Αρ. 1 (1986)

Τα αρχεία και τα προικοσύμφωνα της κοινότητας της Βέροιας στα χρόνια 1864-1914

Γιώργος Χ. Χιονίδης

doi: [10.12681/makedonika.233](https://doi.org/10.12681/makedonika.233)

Copyright © 2014, Γιώργος Χ. Χιονίδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Χιονίδης Γ. Χ. (1986). Τα αρχεία και τα προικοσύμφωνα της κοινότητας της Βέροιας στα χρόνια 1864-1914. *Μακεδονικά*, 25(1), 374-378. <https://doi.org/10.12681/makedonika.233>

ΤΑ ΑΡΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΙΚΟΣΥΜΦΩΝΑ
ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΒΕΡΟΙΑΣ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ 1864-1914 *

1. Τὰ Ἀρχεῖα τῆς Βέροιας

Εἶναι ἀναμφισβήτητη καὶ αὐτονόητη ἡ χρησιμότητα τῆς δημοσιεύσεως ἀγνώστων πληροφοριῶν ἀπὸ ἀνέκδοτους κώδικες τῶν ἐλληνικῶν κοινοτήτων τῶν χρόνων τῆς τουρκοκρατίας, γιατί ἔτσι πλουτίζομε τὶς γνώσεις μας μὲ βάση τὶς σωζόμενες πρωτότυπες πηγές, ποὺ ἔμειναν ἀναξιοποίητες, μέχρι σήμερα, ἂν καὶ πέρασαν πολλὰς δεκαετίες ἐλευθέρου βίου τοῦ νεοελληνικοῦ κράτους.

Τέτοιοι κώδικες σώζονται σὲ βιβλιοθήκες, μητροπόλεις κ.ἄ., ὅπως, βέβαια, καὶ στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς καταστράφηκαν ἢ ἀπὸ πυρκαϊῆς ἢ ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία ἐκείνων ποὺ τοὺς εἶχαν καὶ ἔτσι χάθηκαν γιὰ πάντα πολὺ σπουδαῖες εἰδήσεις γιὰ θεσμοὺς καὶ γιὰ πολλὰ θέματα, γιὰ τὰ ὁποῖα ἔχομε λίγες καὶ σποραδικές πληροφορίες, ὅπως γιὰ τὶς κοινότητες, τὰ σχολεῖα, τὶς δωρεές, τὰ προικοσύμφωνα, τὶς διαθήκες, τὸ ἐκκλησιαστικὸ δίκαιο, τὴ φορολογία κ.λ.

Ἀπὸ τοὺς σωζόμενους κώδικες ἔχουν δημοσιευθεῖ, ὀλόκληροι, ἐλάχιστοι. Ἱστοριοδίφες ἢ ἱστορικοὶ, ὅμως, χρησιμοποίησαν, ἢ καὶ δημοσίευσαν μερικὰ μέρη τους, ἢ, πῶς συχνά, ἀνέφεραν στοιχεῖα ἀπὸ τούτους μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς συγγραφῆς κάποιων μελέτης τους. Ἔτσι, ὑπάρχουν καὶ σήμερα πολλοὶ ἀγνώστοι ἢ ἀχρησιμοποίητοι κώδικες.

Εἶναι λοιπὸν ἐπιβλημένο νὰ ἀναληφθεῖ μία συντονισμένη προσπάθεια γιὰ τὴ συστηματικὴ καταγραφή καὶ γιὰ τὴ δημοσίευση τοῦ κειμένου τῶν κωδίκων. Γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν χρειάζεται νὰ ἐνδιαφερθεῖ τὸ κράτος, τὸ ὁποῖο ἀπαιτεῖται νὰ ἐξεύρει καὶ νὰ διαθέσει τὸ ἀπαιτούμενο ποσὸ γιὰ τὴ χρηματοδότηση εἰδικῶν ἐπιστημονικῶν ἀποστολῶν, γιὰ τὴ μικροφωτογράφησή τους καὶ στὴ συνέχεια τὴν ἐκδοσὴ τους σὲ μιά πολυτομὴ καὶ πολυτίμη σειρά, ὅπως γίνεται στὶς ἄλλες χώρες, ὅπου ἔχουν κατανοήσει τὴ μεγάλη σπουδαιότητα τῶν παρόμοιων ἐνεργειῶν γιὰ τὴν αὐτογνωσία καὶ τὴν ἱστορία τους (πολιτικὴ, κοινωνικὴ, οἰκονομικὴ κ.λ.).

Ἄν θελήσουμε, τώρα, νὰ περιορίσουμε τὴν ἐξέτασή μας στὴν περιοχὴ τῆς Δυτικῆς καὶ Κεντρικῆς Μακεδονίας, θὰ πρέπει νὰ θυμίσουμε ὅτι ὁ, τελευταῖα ἀποθανὼν, πανεπιστημιακὸς καθηγητὴς Ἀντώνιος Σιγάλας, ἔκαμε γιὰ τούτες ὁ, εἶχαν κάμει προηγουμένως οἱ Σπ. Λάμπρος καὶ Κωνσταντῖνος Σάθας, ἢ, ὕστερα, οἱ Κωνσταντῖνος Μέρτζιος, Ἰω. Βασδραβέλλης κ.ἄ. γιὰ εὐρύτερες περιοχές. Πράγματι, ὅταν ἦταν καθηγητὴς στὸ πανεπιστήμιο τῆς Θεσσαλονίκης, γύρισε τὴ Μακεδονία, γιὰ νὰ ἐρευνήσει-ἐντοπίσει καὶ νὰ καταλογωγραφήσει τὰ ἀρχεῖα τῆς. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς προσπάθειάς του ὀλοποιήθηκε μὲ τὴν ἐκδοση (στὰ 1939) τοῦ πρώτου (ἄλλὰ καὶ τελευταίου) τόμου ἐνὸς βιβλίου του, ποὺ ἔχει ὑπέρτιτλο: «Ἀπὸ τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῶν Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων τῆς Μακεδονίας» καὶ κύριο τίτλο: «Α', Ἀρχεῖα καὶ βιβλιοθήκη Δυτικῆς Μακεδονίας», Θεσσαλονίκη.

Πρέπει νὰ σημειωθεῖ ὅτι ὁ Σιγάλας, ὅπως ἦταν φυσικὸ, περιέγραψε βιαστικὰ τοὺς κώδικες, τὰ χειρόγραφα βιβλία, τὰ λυτὰ ἔγγραφα κ.λ., ἐπειδὴ δὲν διέθετε τὸν ἀπαιτούμενο χρόνο καὶ τὰ μέσα γιὰ μιά συστηματικὴ ἐργασία, χωρὶς νὰ σημαίνει τοῦτο

* Ἀνακοίνωση στὸ Η' Πανελλήνιο Συνέδριο τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορικῆς Ἐταιρείας (23-24.5.1987).

δτι δέν είναι αξιόλογο τό βιβλίο του. Δυστυχώς δέν συνεχίστηκε και δέν ολοκληρώθηκε ύστερα ή προσπάθειά του, σέ τόυτο δέ συνετέλεσε άρνητικά και ή προσωπική περίπετεια του. Η κατοπινά «'Εκλαϊκευμένα μελετηματά» του, όπως ύπονοει και ό τίτλος τους, δέν προσέθεσαν τίποτε καινούριο στόν τομέα αυτών.

Στά πλαίσια της προαναφερμένης έρευνας του ό Σιγάλας μās έδωσε και έναν κατάλογο τών κωδίκων της Βέροιας, τήν όποία έπισκέφθηκε τόν Φεβρουάριο του 1931.

Τό 1960 μελέτησα (στή διάρκειά ενός τριμήνου) τούς κώδικες, πού βρήκα στή Μητροπόλη της Βέροιας-Νάουσας και κράτησα σημειώσεις 468 σελίδων, σέ 4 συνητισμένα τετράδια. Κατάλογο τών κωδίκων τούτων έδωσα στις σελίδες 39-41 του 1ου τόμου της 'Ιστορίας της Βέροιας, πού κυκλοφόρησε τόν ίδιο χρόνο. Πρίν λίγες ήμέρες (27-3-1987) έκανα επανέλεγο τών κωδίκων γιά τούς σκοπούς αυτής της άνακοινώσεως. Βρήκα έναν άκόμα κώδικα, όπου (στις σελίδες 1-30) περιέχονται προικοσύμφωνα τών χρόνων 1905-1907.

'Επίσης, τό καλοκαίρι του 1983, μελέτησα άλλους κώδικες, πού ύπάρχουν (έδω και μερικά χρόνια) στό συμβολαιογραφείο του κ. Δημητρίου Μανωλίδη στή Βέροια και κράτησα σημειώσεις από 230 σελίδες, απέκτησα δέ και φωτοτυπίες μερικών σημαντικών έγγραφων χάρη στήν καλή διάθεση του κ. Μανωλίδη, τόν όποιο ευχαριστώ και από τή θέση αυτή. Οί κώδικες αυτοί περιέχουν προικοσύμφωνα, διαθήκες, έξοφλητικά και άλλα συμβολαιογραφικά έγγραφα.

'Ηδη, μέ βάση ή και μέ τή βοήθεια τών έγγραφων πού βρήκα στους κώδικες της Μητροπόλεως και έχοντας στή διάθεσή μου τις σημειώσεις μου, δημοσίευσα στους 10 (1970) και 11 (1971), αντίστοιχα, τόμους του περιοδικού «Μακεδονικά» άγνωστα στοιχεία γιά τήν ελληνική κοινότητα της Βέροιας και πιδ ειδικά γιά τούς κανονισμούς της, όπως και γιά τά σχολεία της ίδιας πόλεως, ενώ άλλα έγγραφα ή πληροφορίες χρησιμοποιήσα σ' άλλες ιστορικές μελέτες μου.

Σήμερα θα άνακοινώσω τις πρώτες παρατηρήσεις μου γιά έναν άλλο θεσμό, πού ίσχυσε χιλιάδες χρόνια (και μέχρι πρίν τέσσερα χρόνια, όποτε καταργήθηκε μέ τόν νόμο 1329 / 1983, γιά τήν ισότητα άνδρων και γυναικών), δηλαδή γιά τήν προίκα και πιδ συγκεκριμένα γιά τά προικοσύμφωνα, στα χρόνια 1864-1914, μέ βάση τούς ανέκδοτους κώδικες του συμβολαιογραφείου της Βέροιας.

Πρέπει να σημειώσω άμέσως, ότι ό 'Αντώνιος Σιγάλας γράφει ότι ύπήρχε στό συμβολαιογραφείο της Βέροιας και ένας κώδικας, ό όποιος περιείχε προικοσύμφωνα τών ετών 1849-1877, αλλά τούτους, όπως και ένας άλλος, δέν βρέθηκε τό 1983 ούτε στόν επανέλεγο πού έκανα τελευταία (27.3.1987), ενώ βρήκα έναν άλλο κώδικα, τόν όποιο δέν μνημόνευσε ό Σιγάλας.

'Ακόμα, χρειάζεται να άναφέρω ότι στους κώδικες του συμβολαιογραφείου καταχωρούνται προικοσύμφωνα κατοίκων της Βέροιας ή και τών χωριών της. 'Εξάλλου, στα άρχεΐα της ίδιας Μητροπόλεως ύπάρχουν και άλλοι έξι κώδικες, οί όποιοι περιέχουν προικοσύμφωνα μονάχα από τήν πόλη της Νάουσας, τών χρόνων 1858-1914, τά όποια δέν μελέτησα άκόμα και συνεπώς δέν πρόκειται να μέ άπασχοήσουν έδω.

2. Μερικές επισημάνσεις γιά τά προικοσύμφωνα στή Βέροια

'Απ' όσα σημειώθηκαν κιόλας γίνεται εύκολα κατανοητό ότι δέν είναι δυνατό μέ τήν άνακοινώσή μου αυτή να κάμω τίποτε περισσότερο, στα περιορισμένα πλαίσια της, πέρα από όρισμένους επισημάνσεις, σχετικές, μονάχα, μέ τούς κώδικες πού μελετήθηκαν (και, μόνο, γιά τήν πόλη της Βέροιας), χωρίς να γίνει άναφορά στα νομικά και ιστορικά πλαίσια του θεσμού της προίκας και τών προικοσυμφώνων, γιατί μιά

παρόμοια προσπάθεια ξεφεύγει από τόν σκοπό και τόν προορισμό αυτού του κειμένου:

Α'. Το προικοσύμφωνο ονομάζεται «Έγγραφο προικοτιμήσεων» ή «προικοδοτήριο», αναφέρεται δε ότι γινόταν «...κατά τὸ ἐπικρατοῦν ἔθος τῆς πόλεώς μας».

Β'. Ἡ σύνταξη γινόταν στὰ γραφεῖα τῆς Μητροπόλεως καὶ καταχωρίζοταν στὸν εἰδικὸν κώδικα τῶν προικοτιμήσεων-προικοσυμφώνων ἢ σὲ πῶς γενικὸν κώδικα, ὅπου γράφονταν καὶ διαθήκες, συμβολαιογραφικὰ ἔγγραφα κ.λ. Ἀντίγραφο (ἐπικυρωμένο) δινόταν στοὺς ἐνδιαφερόμενους, σέζονται δὲ τέτοια σὲ πολλὰς οἰκογένειες.

Γ'. Τοῦτο συντασσόταν μεταξὺ τοῦ προικοδοτή, ποὺ ἦταν, κυρίως, ὁ πατέρας (φυσικὸς ἢ θετός), ἢ ἡ μητέρα σὲ περίπτωση χηρείας τῆς, ἢ καὶ τὰ ἀδελφία, ἢ ἄλλοι συγγενεῖς, κυρίως ὅταν ἡ προικοδοτούμενη ἦταν ὄρφανή. Ἀκόμα, καὶ «ὁ κύριος» ἢ «ἡ κυρία» τῆς μέλλουσας νύφης, σὲ περίπτωση ποὺ θὰ παντρευόταν ὑπηρετρια κάποιας ἐδκατάστατης οἰκογένειας, ὅποτε ἡ προικοδότηση γινόταν «...συμφώνως πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κόρης», ὅπως γράφεται σὲ προικοσυμβόλαια, δηλαδὴ κρατιόνταν, συνήθως, τὰ σχετικὰ ποσὰ γιὰ ἀμοιβὴ τῆς ἐργασίας, γιὰ τὴν προίκαι, συχνὰ δὲ προσέφερε καὶ ὁ ἐργοδότης ἕνα ποσὸ γιὰ τὴ συμπλήρωση τῆς προίκαι.

Δ'. Ἡ προίκα ἀποτελοῦνταν ἀπὸ ἀκίνητα (κατ' ἐξαιρέση), μετρητὰ χρήματα (σὲ γρόσια ἢ χρυσὲς τουρκικὲς λίρες) καί, στὸν κανόνα, κυρίως καὶ πάντοτε, δινόταν σὲ ρουχισμό, ἐπιπλα, σκευὴ καὶ ἄλλα κινητὰ πράγματα. Κάπου κάπου ἢ προίκα συμπληρουῦνταν μὲ ὀμολογίες, κυρίως τοῦ ναοῦ τοῦ ὁσίου Ἀντωνίου ἢ ἑλληνικῶν Τραπεζῶν. Ἡ ἀναφορὰ γινόταν σὲ ἀριθμὸ ἀντικειμένων καὶ γραφόταν καὶ ἡ ἀξία τους (σὲ γρόσια ἢ σπάνια καὶ σὲ τουρκικὲς λίρες). Συχνὰ περιγράφονταν τὰ μὲν κινητὰ πράγματα μὲ λεπτομέρειες, ὡς πρὸς τὴν προέλευση, ποιότητα, μέγεθος, ἀριθμὸ κ.λ., ἐνῶ γιὰ τὰ ἀκίνητα δίδονταν ἡ τοποθεσία, ἡ συνοικία-ἐνορία, ἢ ἔκταση, μερικὲς φορές δὲ καὶ τὰ ὄρια καί, πάντοτε, ἡ ἀξία τους. Αὐτὰ τὰ στοιχεῖα δὲν εἶναι μονάχα ἐνδιαφέροντα, ἀλλὰ καὶ πολλὸ χρήσιμα ἀπὸ πολλὰς ἀπόψεις.

Ε'. Τὸ ἔγγραφο ὑπογράφονταν ἀπὸ ἕνα ἢ, συνήθως, περισσότερους προικοεκτιμητές, ἀπὸ τὸν προικοδότη, τὸν μελλούμενο γαμπρὸ (ὅταν δὲν ἦταν ἀγράμματος) καὶ ἀπὸ μάρτυρες, μερικὲς δὲ φορές ὑπέγραφε καὶ ὁ κουμπάρος. Σπάνια, ἢ ἴδια ἢ νύμφη αὐτοπροικίζοταν ἀπὸ τὴν πατρικὴ κ.λ. κληρονομία τῆς.

ΣΤ'. Σὲ προικοσύμφωνο τῆς 29.8.1892 γράφεται ὅτι τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα τῆς προίκαις (ἀξίας 2.600 γροσίων) δόθηκαν: «...ἵνα διετελῶσιν ὑπὸ τὴν κατοχὴν καὶ συντήρησιν αὐτοῦ» (δηλαδὴ τοῦ γαμπροῦ) «καὶ κυριότητα τῆς νύμφης...».

Ζ'. Συχνὰ δινόταν ὡς προίκα, ἀπὸ τὸν πατέρα ἢ τὸν ἀδελφὸ, ὀλόκληρο ἢ ἕνα μέγρος ἀκίνητο (ὅπως σπιτιοῦ, μαγαζιοῦ, χωραφιοῦ, λαδόμυλου κ.λ.), ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε ρευστὸ χρήμα (σὲ γρόσια ἢ χρυσὲς τουρκικὲς λίρες), μὲ τὴ ρητὴ συμφωνία νὰ ἐπιστραφῆ ὅπως ὅποτε τὸ ἀκίνητο τοῦτο, μὲλις πᾶρει, ὕστερα, ὁ γαμπρὸς τὴν ἀξία σὲ χρήμα, τοῦτο δὲ γινόταν «...διὰ μέσου τοῦ ἀρμοδίου κυβερνητικοῦ γραφείου», ὅπως γράφεται ρητὰ σὲ προικοσυμβόλαιο τοῦ 1894. Στὸ περιθώριο τοῦτου γράφτηκε, ὀρίζοντα, μετὰ πέντε χρόνια (δηλαδὴ τὸ 1899) ὅτι τὸ ½ ἐνὸς λαδόμυλου καὶ μιᾶς βαμβακομηχανῆς, ποὺ εἶχαν δοθεῖ γιὰ προίκα καὶ εἶχαν ἐκτιμηθεῖ σὲ 12.500 καὶ 7.500 γρόσια, ἀντίστοιχα, ἢ συνολικὰ γιὰ 20.000 γρόσια ἢ 20 χρυσὲς λίρες Τουρκίας, πούληθησαν-ἐπεστράφηκαν (μὲ «κρόρυ») στὸν ἀδελφὸ τῆς νύφης (ὅπως συμφωνήθηκε), ὁ ὁποῖος, ὁμως, κατέβαλε γιὰ τοῦτο 161 ὀθωμανικὲς λίρες. Σὲ προικοσύμφωνο τοῦ 1896 διαβάζομε, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι: «Διὰ ἀντίτιμον ἑπτὰ λιρῶν διὰ ταῖς γούναις καὶ λοιπὰ διδὶ ἐνυπόθηκον δύο στρέμματα ἀμπέλι εἰς Καλίγκαν 700» (γρόσια). Στὰ 1905: «Ἀντὶ τεσσαράκοντα λιρῶν μετρητῶν ἐδόθη ὡς ἐνέχυρον μέχρι ἀποτίσεως τοῦ ἄνω ποσοῦ εἰς ἀχυρῶν», ἀξίας 4.000 γροσίων ἢ ὅτι ἀπὸ τίς τριακόσιες λίρες (ἄλλης προίκαις) 50 δόθηκαν σὲ μετρητὰ, 50

σὲ ὁμολογία λήξεως 6 μηνῶν, καὶ γιὰ τὶς 100 δόθηκε ἐνέχυρο τὸ μισὸ ἐνὸς μαγαζιοῦ. Σὲ ἄλλο προικοσύμφωνο (τοῦ 1898) γράφεται ὅτι προικοδοτεῖται ἡ νύφη καὶ μὲ 80 χρυσὸς ὀθωμανικὸς λίρες: «ἀντὶ φλωρίων λαιμοῦ». Ἄλλωστε, ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν κτηνῶν πραγμάτων δὲν ἔλειπαν, συνήθως, τὰ «ἐνώτια», τὰ «ἐξάρια μαργαρίτου», τὰ «περιδέραια» καὶ λοιπὰ κοσμήματα, ἐνῶ ὁ ρουχισμὸς δινόταν σὲ «κιβώτια» ἢ σὲ «πόγους» κ.λ. Σὲ προικοσύμφωνο τοῦ 1897 παρατηροῦμε ὅτι, μεταξύ ἄλλων, δόθηκε καὶ ὡς προίκα ἕνα σπίτι (ποῦ ἐκτιμήθηκε 2.000 γρόσια ἢ 20 ὀθωμανικὲς χρυσὲς λίρες) καὶ συγκεκριμένα τὸ μισὸ γιὰ προίκα ὡς ἀκίνητο καὶ τὸ ἄλλο μισὸ ἀντὶ μετρητὰ χρήματα.

Η'. Σὲ μερικὰ προικοσύμφωνα γράφεται (ὅπως σὲ ἕνα τοῦ 1898) σημείωση, ὅπου διευκρινίζεται ὅτι μὲ τὴν προίκα, ποῦ δόθηκε «Ἀπὸ κτηματικὴν περιουσίαν ἡ νύφη δὲν ἐξοφλεῖ», ἐνῶ σὲ ἄλλα (ὅπως σὲ ἕνα τοῦ 1900) ὑπάρχει ἀντίθετη, διευκρινιστικὴ σημείωση τῶν συμβαλλόμενων ἢ τῶν ἐφόρων ἢ τοῦ ἐφόρου τῶν σχολειῶν (ποῦ ὑπέγραψαν ὡς «ἐκτιμητὲς» καὶ ἔπαιρναν ποσοστὸ ἀπὸ τὴν προίκα γιὰ τὰ ἐξοδα λειτουργίας τους), ὅτι: «Τὴν ἀνωτέρω προίκα λαβοῦσα ἡ ἀνωτέρω δεσποινίς... ἐξοφλεῖ καὶ ἀπὸ πατρικὴν καὶ ἀπὸ μητρικὴν κληρονομίαν», ἀπέναντι καὶ στὰ ἀδελφία τῆς. Σὲ ἄλλο προικοσύμφωνο (τοῦ 1901) ἡ νύφη παραιτεῖται (ὑπογράφοντας σὲ εἰδικὴ σημείωση ἢ δηλώνοντάς το στὸν ἱερέα) ὅλης τῆς πατρικῆς καὶ μητρικῆς περιουσίας. Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ, ἀκόμα, ὅτι σὲ προικοσύμφωνο (τοῦ 1901) διαβάζομε ὅτι, ἐπιπλέον: «Ἐποχρεοῦται ὁ πατὴρ τῆς νύμφης, ἥτοι ὁ πενθερὸς αὐτοῦ, ὅπως ἐπὶ δύο ἔτη διαθρήψῃ τὸν γαμβρὸν αὐτοῦ... ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἐν περιπτώσει τοῦ πενθεροῦ μὴ ὑπάρχοντος, ὅπερ μὴ γένοιτο, ὑποχρεοῦται ὁ ἀδελφὸς τῆς νύμφης περὶ διατροφῆς...», ἐκτὸς ἂν ἀποχωρήσει ὁ γαμπρὸς ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ πεθεροῦ, ὁ ὁποῖος, τότε, ἀπαλλάσσεται, ὅπως γράφτηκε σὲ ἐπόμενη σημείωση, ἐνὸς ἐφόρου τῶν σχολειῶν. Σὲ ἄλλο προικοσύμφωνο (τῆς ἴδιας χρονιάς) ὁ πεθερὸς ἀναλαμβάνει καὶ νὰ διατρέφει τὸ νέο ζευγάρι γιὰ τρία χρόνια, ἂν καὶ ἡ προίκα ἀνερχόταν σὲ 22.400 γρόσια, δηλαδὴ σὲ ἀξιόλογο ποσὸ.

Θ'. Μερικὲς φορές στὰ προικοσύμφωνα ὑπῆρχαν καὶ ὄροι σὲ βάρος τῶν νεονύμφων. Ἔτσι, σὲ προικοσύμφωνο (τῆς 13.2.1898), μὲ τὸ ὁποῖο δόθηκαν ὡς προίκα, μεταξύ ἄλλων καὶ ἕνα σπίτι ἐπιπλωμένο στὴν ἐνορία τῆς Μητροπόλεως, ὅπως καὶ ἕνα χωράφι στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ, συνολικῆς ἀξίας (ὅλης τῆς προίκας) 50.000 γροσίων, τέθηκε ὑστερόγραφο, ὅπου ὁ γαμπρὸς καὶ ἡ (θυγατέρα) νύφη ἀνελάμβαναν τὴν ὑποχρέωση νὰ συγκρατοῦν «ἐφ' ὄρου ζωῆς» μὲ τοὺς δύο γονεῖς τῆς κοπέλας, ἢ τῆς χήρας μητέρας-πεθερᾶς, ὅπως γράφεται σὲ προικοσύμφωνο τοῦ 1901, ἀλλιῶς θὰ χανόταν τὸ δικαίωμα τῆς κατοχῆς τμήματος τῆς διδόμενης ἀκίνητης, προικῆς περιουσίας.

Ι'. Ὄταν ὁ γαμπρὸς ἦταν ἀπὸ ἄλλη περιοχὴ καὶ ἡ παραλαβὴ τῆς προίκας γινόταν ἀπὸ συγγενεῖς (ὅπως ἀπὸ θεῖο, ἀδελφὸ), τότε τὸ προικοσύμφωνο ὑπέγραφε ὁ παραλήπτης, γιὰ λογαριασμὸ του.

ΙΑ'. Ὑπῆρχαν καὶ περιπτώσεις, ὅπου τὴν ἀξία τῆς προίκας (π.χ. 500γρ. 1.700 γροσίων, τὸ 1902, νύμφης ἀπὸ τὸ χωριὸ Ξεχασμένη) τὴν κατέβαλλε ὁ γαμπρὸς (ποῦ ἦταν στὴ συγκεκριμένη φορὰ ἀπὸ τὴ Νάουσα).

ΙΒ'. Ἄν, πάλι, τὸ ἀκίνητο, ποῦ δινόταν ἀντὶ γιὰ μετρητὰ, ἦταν μεγαλύτερης ἀξίας ἀπ' ὅ, τι συμφωνήθηκε ὡς προίκα, ὁ γαμπρὸς ἔπρεπε νὰ συμπληρώσει (ὡς πρὸς τὰ μετρητὰ) τὴν προίκα.

ΙΓ'. Συγκινητικὴ, ἢ, ἔστω, ἀξιοσημείωτη ἦταν ἡ δήλωση (ποῦ ἀντιγράφηκε στὸν κώδικα), ποῦ ἔκαμε στὴ Βέροια τὴν 28.10.1893 ὁ Γιοβάν Μπαρτίν, ἀπὸ τὸ χωριὸ Πεδερόμπα τοῦ βασυλείου τῆς Ἰταλίας, ὁ ὁποῖος ἦταν Ἰταλὸς ὑπῆκοος καὶ ἀνῆκε στὸ «Δυτικὸν Δόγμα», ὅτι τὰ παιδιὰ, ποῦ θὰ ἀποκοῦσε μὲ τὴ μέλλουσα νύφη, ὀρθόδοξη Βεροιώτισσα, θὰ τὰ βάπτιζε σύμφωνα μὲ τοὺς τύπους τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθόδοξης

Ἐκκλησίας, τόσο τὰ ἀρσενικά, ὅσο καὶ τὰ θηλυκά. Τῇ γνησιότητά τῆς ὑπογραφῆς τούτου καὶ τῶν δύο (Ἑλλήνων) μαρτύρων τοῦ ἐπικύρωσε ὁ τότε μητροπολίτης τῆς Βέροιας-Νάουσας Κοσμίης.

ΙΔ'. Τὰ προικοσύμφωνα συνεχίστηκαν νὰ καταχωροῦνται στοὺς ἴδιους κώδικες, καὶ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Βέροιας ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἀφοῦ τὸ τελευταίον, πού βρῖσκομε, συντάχθηκε στῆς 2.6.1914. Ἀξιοσημείωτο εἶναι ὅτι ἡ ἀποτίμησις γινόταν καὶ μέχρι τότε (1914) σὲ γρόσια ἢ σὲ λίρες Τουρκίας καὶ ὄχι σὲ δραχμές. Ἄς σημειωθεῖ ἀκόμα ὅτι, ἀπὸ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1912 καὶ ὕστερα, διευκρινίζεται, συχνά, στὰ κείμενά τους, ὅτι ἡ ἐκτίμησις τῶν προικῶν γινόταν σὲ γρόσια χρυσά, ἀπὸ δὲ προικοσύμφωνον τῶν πρώτων μηνῶν τοῦ 1914 πληροφοροῦμαστε ὅτι τὰ 51.000 χρυσὰ γρόσια ἰσοδυναμοῦσαν μὲ 350 χρυσῆς λίρες Τουρκίας καὶ τὰ 57.000 γρόσια μὲ 400 λίρες. Ἐξάλλου, ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1912 τὰ προικοσύμφωνα ἦσαν ἐνᾶριθμα.

3. Ἐπιλεγόμενα

Ὅταν διαβάζει μὲ προσοχὴ ὁ ἀναγνώστης τοὺς κώδικες, κάμει μερικῆς ἀξιόλογες διαπιστώσεις, ὅσο καὶ ἂν φαίνεται τοῦτο ἀφύσικο γιὰ κείμενα, τὰ ὁποῖα εἶναι, συνήθως, τυπικά, συνοπτικά καὶ ἀποτελοῦν τὴν ὀριστικὴν καὶ γραπτὴν συμφωνίαν μίᾳ συμβάσεως πού, συχνά, πέρασε, προηγουμένως, πολλὰ στάδια δίσκολων καὶ ἐπιπικνω-ἐπιμονων διαπραγματεύσεων. στῆς ὁποῖες ἔλαβαν μέρος οἱ γονεῖς τῶν νεονύμφων, οἱ ἀδελφοί, οἱ παπποῦδες, οἱ θείοι κ.ἄ. συγγενικά πρόσωπα, χωρὶς νὰ λησμονοῦμε καὶ τὸν κρίσιμο ρόλον τῶν προξενητῶν ἢ, πιὸ σωστά, τῶν προξενητριῶν.

Ἀκόμα, ἡ συγκριτικὴ ἔρευνα μεταξὺ τους εἶναι δυνατὸ νὰ ἐντοπίσει τὴν οἰκονομικὴν ἢ καὶ τὴν κοινωνικὴν τάξιν τῶν νεονύμφων καὶ τῶν γονιῶν τους, ἀνάλογα μὲ τὴν ἀξίαν τῆς διδόμενης προίκας, χωρὶς νὰ ὑποτιμᾶται ὁμως ὅτι, συχνά, ὑπεισέρχονταν καὶ ἄλλοι παράγοντες (ὅπως ἡ τσιγκουνιά ἢ, ἀντίθετα, ἡ ἀπλοχερία, ἡ ὑπερφάνεια ἢ καὶ ἡ ἐπιδειξιomanία τῶν προικοδοτῶν κ.λ.), πού εἶναι δυνατὸ νὰ παραπλανήσουν ὁποιον καταπιάνεται μὲ τὴ μελέτη παρόμοιων κειμένων, δεδομένου ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ συλλέξει τῶρα στοιχεῖα γιὰ τοὺς συμβαλλόμενους καὶ μάλιστα γιὰ μερικῆς ἑκατοντάδες περιπτώσεων.

Ἡ χρησιμότητα τῶν προικοσυμφώνων εἶναι, ὅπως σημειώθηκε πιὸ πάνω, πολλαπλή, τόσο γιὰ τὴ μελέτη τοῦ κοινωνικο-οἰκονομικοῦ, λαογραφικοῦ, ἱστορικοῦ κ.λ. παρελθόντος μίᾳ περιοχῆς ἢ μίᾳ ἐποχῆς, ὅσο καὶ γιὰ τὴ συλλογὴ πολὺ σημαντικῶν πληροφοριῶν γιὰ τῆς τοποθεσίας, τὰ τοπωνύμια (τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται στὴν περιγραφὴ τῶν ἀκινήτων), γιὰ τὴν κατὰστροφὴν τῶν γενεαλογικῶν δένδρων καὶ τῶν συγγενικῶν δεσμῶν, τὴ μορφήν τῶν κυρίων ὀνομάτων καὶ τῶν ἐπιθέτων τῶν κατοίκων τῆς, τοὺς γλωσσικοὺς ἰδιωματισμοὺς κ.λ.

Τέλος, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ κρύψει ὁ μελετητὴς τοὺς καὶ τὴ συγκίνησι, πού νιώθει ὡς ἄνθρωπος, ἀφοῦ ἔχει μπροστά του κείμενα, στὰ ὁποῖα καταγράφεται τὸ βίος, τὸ νοικοκυριό, συνήθως, νέων ἀνθρώπων, πού ξεκίνησαν κάποτε τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν τους γεμάτοι δνεια (καλὰ ἢ κακὰ), ἀγάπη ἢ φόβον, χαρὰ ἢ λύπη, ἀνάλογα μὲ ὅσα προηγήθηκαν τοῦ γάμου ἢ ἀκολούθησαν ὕστερα, ἰδιαίτερα ὅταν σκέπτεται ὅτι ὅλοι οὗτοι, παρὰ ταῦτα, δὲν βρίσκονται πιά στὴ ζωὴν, μὰ καὶ ἔτσι τοῦ δίδεται ἡ ἀφορμὴ γιὰ μεταφυσικῆς σκέψεις καὶ γιὰ τὸν ἴδιον, δηλαδὴ γιὰ τὸν ἑαυτὸν του...